# MINNESORD

VID

# FRU LYDIA SUSANNA FREDRIKA ANDERSONS

# JORDFÄSTNING

I

NEDER-KALIX KYRKA

DEN 2 MAJ 1887

AF

A. MGN.

---

LULEÅ BOKTRYCKERI-AKTIEBOLAG, 1887.

# I J. N.

*"Edert hjerta vare icke bedröfvadt; tron I på Gud, så tror ock på mig;*
*I min Faders hus äro många boningar; om så icke vore, säger jag dock eder, att jag går bort till att bereda eder rum;*
*Och om jag än går bort till att bereda eder rum, skall jag likväl komma igen och taga eder till mig, att hvar jag är, der skolen I ock vara."*

Så talade Frälsaren till sina lärjungar, tröstande och uppmuntrande, aftonen före sin bortgång och skilsmessa genom döden ifrån dem, såsom vi läsa hans ord i Joh. 14: 1—3.

Liksom en om sina barns välgång ömmande moder, sluter han, i den bittra afskedsstunden, sina kära lärjungar till sitt älskande hjerta med den innerliga försäkran, att hans bortgång skulle blott ske för att bereda dem rum i det gemensamma fadershemmet, och att han sedan skulle komma igen och taga dem till sig, att hvar han var, der skulle de ock vara.

Detta är den saliga återföreningens glädje i himmelen, detta den eviga härlighetens dyrbara hopp, som Jesus med dessa ord ställer fram icke blott för sina första lärjungars, utan för alla sina lärjungars och vänners ögon i alla tider. Ack, hur tomt, hur dystert och tröstlöst vore ej vårt lif utan detta hopp, utan tron på ett bättre hem på andra sidan grafvens rand, utan hoppet om en evig återförening i ett bättre lif med Gud, vår Frälsare och alla våra kära, som i tron på honom gått bort ifrån oss. Bortglömmes nu än ofta, för detta lifvets snöda lust, dess mångahanda omsorger och bestyr, detta himmelska hopp, så träder det dock alltid fram såsom något af yttersta vigt att ega, när jordens fröjder blekna och vi stå inför den smärtefulla upplösningen af de band, som förena oss med denna verld och allt som här varit oss kärt och dyrbart. Då, o, hur vigtigt då att ega detta hopp, ega det väl grundadt på hans ord

och löfte, som ej svika kan! Ja, hur godt, att då, vid denna upplösning, få tro om de kära, som gått bort ifrån oss, lemnande sorg och saknad efter sig, att de blott gått före oss till det hem, Frälsaren beredt de sina, för att der upptaga och evigt lyckliggöra dem.

Herrans ord gifver oss dock ej rätt att hafva detta sköna vissa hopp om andra, än om dem, som i tiden varit Jesu trogna, Jesu vänner och som i tron på hans namn gått bort ur tiden. Det var ju till sina trogna lärjungar han sade: "hvar jag är, der skolen I ock vara". Och för dem var det ock han bad på ett annat ställe (Joh. 17: 24): "Fader, jag vill, att hvar jag är, der skola de ock vara, som du mig gifvit hafver, att de skola se min härlighet, den du mig gifvit hafver." Utan detta löfte, hvad vore tron på Kristum? "Om vi allenast för detta lifvet hafva hoppet till Kristum, så vore vi uslast ibland alla menniskor. Men nu är Kristus uppstånden ifrån de döda och vorden förstlingen ibland dem som sofva. Efter döden är genom en menniska och genom en menniska de dödas uppståndelse. Ty såsom alle dö i Adam så skola ock alle i Kristo varda lefvande gjorda", så triumferar dock så tröstefullt den store apostelen Paulus (1 Cor. 15: 19—22) öfver lifvets alla besvärligheter, ja öfver döden sjelf.

Det är nu en ljuflig tröst, en outsäglig fröjd, att kunna med visshet få tro och hoppas, det hon, hvilkens stoft vi i dag viga till grafvens hvila, fått dö i tron på denne Frälsare, och att hon alltså, efter jordelifvets arbete och vedermöda, lidande och sorg, fått en salig ingång i den hvila, som i himmelens boningar är Herrans trogna beredd. Vi grunda detta vissa hopp på Jesu egen försäkran: "den till mig kommer, honom kastar jag icke ut (Joh. 6: 37). Och den, som var i tillfälle att skåda det djupa allvar, den innerliga barnsliga tro med hvilken hon på sitt yttersta anropade Herren om nåd och syndernas förlåtelse, om en salig ingång i den himmelska hvilan, der ingen sorg, intet lidande och ingen död är mer, han kan icke annat än vara förvissad derom, att hennes böner nu äro hörda af honom, som lofvat gifva utöfver hvad vi, arme, ens kunna bedja eller tänka.

"Får jag, kan jag våga tro mina synders förlåtelse": så sporde hon med djupaste oro i sitt hjerta. Det var hos henne intet åberopande på egen förtjenst eller värdighet. Sådant var i dödens och den Heliges närhet helt



försvunnet. Nej, "får jag, Jesu, komma till dig *så* som jag nu är, så syndig, så ovärdig". "Vill du taga emot mig i din nåd, i din himmel *så*, då kommer jag; ja, tack, evigt tack och pris, o Jesu, att du tager emot mig just sådan som jag är": så ljödo, så innerligt rörande, hennes af hjertat gående böneord till sin Frälsare, ord, vittnande ej mindre om hjertlig förödmjukelse, än om barnslig trostillförsigt till Frälsarens nåd. Och efter erhållen försäkran och förvissning derom, att Herrans hjerta, nåd och himmel var äfven för henne öppen, var hon lugn, glad och lycklig — midt i döden.

Ja, hennes dödsdag var, efter hennes eget yttrande, "den gladaste dagen i hennes lif"; och med orden: "o, hur ljufligt, hur skönt, hur härligt", flydde hennes ande ur den lidande kroppshyddan, och hon gick att skåda Herran i de sällas härliga boning deruppe. O, hvilken tröst i sorgen!

Det är sant, I sörjande anhöriga och vänner, hon är nu död, hon är borta hon, som mest af alla med sitt älskande hjerta, sin ordnande, flitiga hand gjorde den vackra "Skogshyddan" till hvad den varit: ett hem för frid och trefnad. Ej underligt då, om I ännu der qvarlåtne "främlingar", efter hennes bortgång, kunnen finna denna hydda eder allt för trång och mången gång skolen med blicken upp till hennes nya hem, som lemnat eder, komma att önska: "o, vore vi der, deruppe der hon hos sin Frälsare är". Ja, sant är, att hon är borta från eder, men lika sant, att hon nu, först nu är hemma, riktigt hemma hos Gud och vinkar eder efter sig till samma fadershem. Hon är väl död, men lefver först nu det rätta lifvet i Guds saliga åskådande. "Så sörjen då ej!" Du ensamme vordne make, I gråtande barn, anhöriga och vänner! "sörjen ej såsom de andre, de der intet hopp hafva; ty om vi tro att Jesus är död och uppstånden, så böra vi ock tro, att Gud genom Jesum, skall dem som afsomnade äro, framföra, lika med honom utur grafven". (1 Tess. 4: 13, 14).

Men glömmen, förgäten ej, I kära, minnet af hennes dyrbara tro, hennes innerliga kärlek och härliga hopp, som i lifvets afton gjorde henne så lycklig, och i döden så säll! Det är på samma väg I skolen frälsas, och endast i efterföljandet af hennes trosföredöme I skolen återförenas med henne i de saligas boning. I moderlösa barn, till eder ville jag särskildt upprepa: glömmen aldrig eder

bortgångna moders kärlek! Hvarje rum i ert jordiska hem, hvarje träd och blomma må tala till eder derom! Hon älskade eder så som endast en moder kan göra det.

Hur innerligt gerna hade hon ej velat få upplefva din konfirmationsdag, Axel, och med sin moderliga kärlek få lägga vigten af denna heliga akt uppå ditt hjerta. Hon fick det nu ej. Men hennes välsignelse följer dig dock, och hvad hennes ömma hjerta velat säga dig, får du af Herrans ord höra. Må du akta och gömma det såsom Guds och din moders sista kärleksvilja om ditt eviga väl! Och du, lilla Hilma, du mins ju din redan med döden kämpande mammas sista bön: "lofva mig, att alltid hafva Gud för ögonen" och det betydelsefulla tillägget: "Gud hjelpe dig". Du lofvade då, att aldrig glömma denna din moders sista önskan. Så se nu till, att du med Guds hjelp ej må bryta ditt löfte, att aldrig hennes öga från himmelen må — bildlikt taladt — bedröfvas deröfver, att du förgätit det. Gud hjelpe dig!

Må, kära barn, eder moders minne, ord och umgängelse städje förblifva lefvande för edra ögon och mägtigt draga eder uppåt — dit der hon nu är, att I der en gång finnen henne åter!

Ja, låtom oss alle, d. v., hemta en lärdom från denna bår, icke endast till tröst, utan ock till väckelse och varning, en lärdom sådan som blott *döden* kan gifva den! Vi hafva den ock uttryckt i Herrans ord, "som blifver evinnerligen". Och jag är viss derom, att kunde dessa i döden bleka läppar tala, de skulle med detta ordet instämma och mana oss: "Så låt oss nu frukta, att vi icke försumma det löfte som är, att vi skole ingå i Guds rolighet, och att ibland oss ingen tillbaka blifver" (Ebr. 4: 1). "Tiden är kort härefter" (1 Cor. 7: 29). "Herren är när" (Fil. 4: 5). "Söken Herren medan I kunnen finna honom, åkallen honom medan han när är" (Es. 55: 6) — Låtom oss ej trösta derpå, att, om vi än lefva utan Jesus eller i lifvet mot honom intaga en oafgjord ställning, hvarken helt mot eller helt med honom, vi dock i döden sist skola af honom i nåd upptagas, såsom hon blef det, hvilkens stoft vi nu göra den sista tjensten. Hvad säkerhet hafva vi om en sådan dödsbädd som hennes, eller om en sådan nåd, som henne beskärdes?

"Finge jag blifva frisk, jag ville lefva ett annat, ett bättre lif": yttrade hon en af sina sista dagar till en väninna, som besökte henne; men tillade ock betydelsefullt: "ej af egen kraft". Må de orden gå oss, hennes anhöriga och vänner, till hjertat, vi som ännu hafva något af lifvets dag framför oss. Vi få ej blygas bekänna Jesus i lifvet, om vi vilja ega hans tröst i döden. Och alle önska vi hans nåd, hans vänskap i döden, ack, må vi då ej blygas att *nu* emottaga honom och i lifvet bekänna hans namn, taga steget fullt ut ifrån verldslifvets usla fröjd och helt lemna oss åt honom, som är en Frälsare i lifvet och i döden. "Är Kristus vårt lif, då är döden vår vinning". (Fil. 1: 21). Herren hjelpe oss härtill! "Herre lär oss betänka, att vi dö måste, att vi måtte förståndiga varda!"



Med dessa korta erinringar oss till tröst, varning och väckelse säga vi: "frid öfver ditt fallna stoft, ditt dyra minne, Fru Lydia Anderson, du som nu kämpat ut, du som vunnit lifvets oförvanskliga krona! Herren gifve oss en gång vid lifvets mål samma sköna lott!

"Det står Guds folk en rolighet tillbaka, ja salige äro de, som i Herren dö härefter, ty: Anden säger, att de skola hvila sig från sitt arbete, och deras gerningar följa dem efter." (Uppb. 14: 13).

Den i döden nedbrutna kroppshyddan skall Herren en dag uppväcka och göra henne "lik med sin förklarade lekamen af den kraft, hvarmed han förmår sig allting underlägga". (Fil. 3: 21).

Hon är ej död, hon sofver blott,
Sitt hufvud har hon lutat
Så stilla mot sitt örnegott
Och dagens möda slutat.
Sin aftonbön ännu hon bad
Och somnade så trygg och glad.

Åt Gud hon hade anbefallt
De goda och de kära,
Som voro henne framför allt
Så dyra och så nära.
Hon var så lugn, hon visste hvem
Hon anförtrodde sig och dem.

Kan hon åt dem ej längre än
Förljufva dagens timmar,
Så möter hon dem snart igen,
Då morgonsolen glimmar —
Den solen, som ej molnas mer
Och ej om aftonen går ner.

Alltså till Er ett kort farväl,
Dem sorgen ömmast sårar!
Väl hafven I det största skäl
Att gjuta bittra tårar;
Dock högre skäl att blicka opp
Till Gud med tacksamhet och hopp.

O, tacken honom för det band
Af kärlek, frid och trefnad,
Som knöts af denna käras hand
Omkring er flydda lefnad
Och för all glädje, för all tröst,
Som gått från hennes ömma bröst.

Och tacken ock för hennes lön,
Af eget verk ej tjenad.
Den kom som gåfva, ack! så skön!
Af Herrans hand förlänad.
Hon delar den med er en gång.
O, hoppens! tiden är ej lång.

Det går så fort, det lider af,
Tills Herren allt förklarar.
Han tar ej åter det han gaf,
Han endast det förvarar.
Den maka, mor, som från er gått,
Hon är ej död, hon sofver blott.

(Med liten förändring, ur Wallins »Religionstal»).